

*b. ett skrämskott, b. hot. Han har b. två rockar. Låt honom b. råda sig sjelf. Låt honom b. smaka karbasen, så lyder han nog. I lägre stil nyttjas någon gång komparativen Barast, t. ex.: det är baraste klara vattnet. — Syn. Se Endast. — 2) Likväl, dock, ändock. I uttrycken: Se b., ser man på b. — 3) Utan betänkande, utan invändning, friskt, raskt. *Gå på, hugg på b. Läs på b., annars vankas det smäll. — Konj. Om allenast. B. han gör det minsta fel, så får han bannor. B. det väl blir sommar, så blir hon nog frisk igen. — Syn. Se Om.**

BARACK, baräck, m. 3. (från spanska ordet *barracas*, fiskarhydda) 1) Soldathydda i fält, i hast uppkastad af ris, bräder, spjälor o. d. — 2) (fig.) Usel koja, ruckle. — 3) Se *Fattigbarack*.

BARACKHJON, -äckjón, n. 5. Utfattig, husvill person, som måst söka tak öfver hufvud i en fattigbarack; se d. o.

BARARMAD, a. 2. Med bara armar.

BARAXLAD, a. 2. Med bara axlar.

BARBAKA, adv. *Rida b.*, utan sadel (på bara baken). [Barbacka.]

BARBAR, barrbár, m. 3. 1) Människa, tillhörande en vild, rå folkstam. — 2) (fig.) Grym människa, tyrann.

BARBARI, barrbari', n. 3. sing. 1) Vildt, rått, ohyfsadt tillstånd. Brukas mest om nationer och folkstammar. — 2) (fig.) Grymhet, omensklighet.

BARBARISK, a. 2. 1) Vild, rå (till seder och odling). Brukas mest om nationer och folkstammar. — 2) (fig.) Grym, omensklig.

BARBARISM, barrbari'ssm, m. 3. (gram.) 1) Fel emot ett språks grammatik, så vidt det beträffar enskilda ord. — 2) Ett utländskt ords inblandning i ett språk. *Svenskan hvimlar af b-er.*

BARBARISKT, adv. (fig.) Grymt, obarmhertigt, tyranniskt.

BARBENT, a. 1. Med bara ben.

BARBER, barrbér, m. 3. Se *Barberare*.

BARBERA, v. a. 1. (mindre brukl.) Afraka skägget på någon. *B. en person. Låta b. sig. — Barberande*, n. 4. o. *Barbering*, f. 2.

BARBERARE, m. 3. En, som håller barberstuga.

BARBERÄCKEN, n. 3. Rakfat.

BARBERSTUGA, f. 1. För allmänheten tillgängligt ställe, der skägg afrakas.

BARBFISK, m. 2. (nat. hist.) Två fot lång fiskart af Cyprinslägget, mörkgrön ofvan och inunder hvit, med två stickande strålar i ryggen och fyra skäggrådar. Kallas äfven Skäggekarp. *Cyprinus Barbus*.

BARBLOMMIG, a. 2. (bot.) Som har bara blomkronor, d. v. s. utan blomfoder, blomskärm, o. d.

BARBRO, f. 3. (bot.) Sammandraget af *Baldersbrå*; se d. o.

BARBRÖSTAD, a. 2. Med blottadt bröst.

BARCAROLLE, barrkaråll, f. 3. Benämning på sänger, brukliga hos gondoliererna i Venedig, med enkel, angenäm melodi.

BARCASS, se *Barkass*.

BARD, m. 3. 1) Prest och skald hos de forna Celterna, som isynnerhet besjöng krigarnes bedrifter. — 2) (i allm.) Skald, poet. Brukas dock sällan om nutidens skaldar.

BARDALEK, m. 2. Kamp, strid. Brukas i poetisk, högtidlig eller skämtsam stil. — *Syn. Se Strid.*

BARDASÅNG, m. 3. Sång af en bard; skaldestycke af krigiskt innehåll.

BARDER, m. pl. 3. Hornaktiga skifvor, sittande tvärsför i gommen på hvalfiskar, 3 till 15 fot långa, 3 till 8 fot breda, och kantade med fransar, som uthänga mellan läpparna och likna skägg.

BARDISAN, --sán, m. 3. Spjut med en skarp spets och der nedanom två horisontelt utstående yxförmiga jern, hvilka med den bildade ett kors. Korsgevär. *Jfr. Hillebård.*

BARDUNER, -dú-, m. 3. pl. (sjöt.) Det stående gods, som ifrån ömse sidor af stångtopparna går ned till aktersta delen af rösten, vid hvilka det är fästadt, samt tjenar att vid fördevind stötta stängerna.

BARDUNSTEK, barrdünsték, n. 3. (sjöt.) Det sätt, hvarpå ett drejrep är fästadt vid rån. *Jfr. Stek*, n.

BARETT, barätt, m. 3. 1) I medeltiden bruklig, rund eller kantig, ofta med broderier och fjädrar beprydd mössa utan skärm. — 2) Tre- eller fyrkantig tyg- eller sammetsmössa, som brukades af akademiska personer eller civila embetsmän. — 3) Fyrkantig, röd mössa, som kardinalerna bära och fordom äfven de venetianska nobili brukade.

BARFOTAD, a. 2. Som har blottade fötter.

BARFOTAMUNK, m. 2. Munk, tillhörande den strängare observansen af Franciskanerorden, hvars medlemmar benämndes Spiritualler, äfven *Barfotamunkar*, emedan de förkastade fotbeklädnad såsom ett öfverflöd.

BARFRID, n. 3. (gam. krigsk.) Rörligt trätor, som stod på hjul och kunde rullas fram emot ett befästadt slott; var högre än slottsvallen, med värn ofvanomkring och en vinddrygga ungefär midtpå, hvilken nedsläpptes på muren, så att manskapet kunde gå dit öfver, medan de, som voro i öfra våningarna, sköto utan uppehör.

BARFROST, m. 3. Frost utan snö på marken.

BARHALSAD, a. 2. Med blottad hals. *Gå b.*

BARHUFVAD, a. 2. Med blottadt hufvud.

BARHÅRAD, a. 2. Säges om fruntimmer, som äro klädda i bart hår, utan något slags hufvudbonad. Uttrycket *hafva bart hår* brukas bättre än *vara barhårad*.

BARHÄND, a. 2. Som har händerna bara, utan betäckning af handskar eller vantar. [Barhändt.]

BARK, m. 3. Stor, öfverbyggd båt, som utrikes, isynnerhet uti Brasilien, begagnas, för att transportera varor till och ifrån fartyg.

BARK, m. 2. 1) Ett trädets yttersta betäckning på stam, grenar och qvistar, bestående af tre särskilda lager: a) inre barken eller basten, b) yttre eller den egentliga barken, samt c) öfverhuden. *Afskala b.* — 2) Från trädet afskildt stycke bark. *Det berättas, att korror begagna b-ar, för att segla öfver strömmar.* — 3) (kollektivt, tekn.) Stycken af afskalad bark, som begagnas i åtskilliga handverk, isynnerhet i garfverier. *Garfverare förbruka mycket b.* — *Ss. B-lik.*

BARKA, v. a. 1. 1) Lägga hudar i barklag, till beredning. *B. om*, ånyo lägga i barklag. — 2) *B. ell. B. af*, se *Afbarka*.

BARKA, v. n. 1. (fam.) *B. af*, springa bort med hast, sätta af, lägga i väg. *B. ihop*, börja slåss ell. träta. *B. omkull*, tumla omkull. *B. på*, rusa på. — *Syn. Se Springa. Falla, Anfalla.*

BARKAKTIG, a. 2. Som till utseendet liknar bark.

BARKAN, se *Berkan*.

BARKANDE, n. 4. Handlingen, då man barkar; se *Barka*, v. a.